

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z zażalenia T. J.
na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w R.
z dnia 28 kwietnia 2016 r. o umorzeniu dochodzenia sygn. akt 1 Ds. (...),
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 lutego 2017 r.,
na posiedzeniu w przedmiocie wniosku Sądu Rejonowego w R. zawartego w
postanowieniu z dnia 26 stycznia 2017 r., VIII Kp (...),
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 stycznia 2017 r., sygn. VIII Kz (...), Sąd Rejonowy w R. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu sprawy zażalenia T. J. na postanowienie Prokuratury Rejonowej w R. z dnia 28 kwietnia 2016 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie I Ds. (...).

Wniosek umotywowano faktem, że sprawa dotyczy zawiadomienia złożonego przez T. J. o przestępstwie, które miała popełnić J. J. będąca zawodowym kuratorem sądowym w Sądzie Rejonowym w R.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w R. jest zasadny i zasługuje na uwzględnienie. Niejednokrotnie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, że przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k., jako

odstępstwo od fundamentalnego prawa do rozpoznania sprawy przez sąd właściwy miejscowo, jest możliwe tylko w zupełnie wyjątkowych przypadkach, kiedy silne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości za takim właśnie przekazaniem przemawiają.

Tak właśnie jest w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy w R. stanął przed koniecznością rozpoznania zażalenia T. J. na umorzenie dochodzenia w sprawie dotyczącej J. J., będącej kuratorem zawodowym w Sądzie Rejonowym w R. W ocenie Sądu Najwyższego rozpoznanie niniejszej sprawy w tym Sądzie mogłoby stworzyć – w odbiorze społecznym – przekonanie o braku warunków do jej bezstronnego rozpoznania w tym Sądzie. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, OSNwSK 2008, poz. 2077). Tymczasem za „dobro wymiaru sprawiedliwości” w rozumieniu przywołanego przepisu art. 37 k.p.k. należy także rozumieć potrzebę ukształtowania w opinii społecznej przekonania o obiektywizmie sądów i bezstronności w rozpoznaniu każdej sprawy (por. także postanowienie Sadu Najwyższego z 8 listopada 2016 r., III KO 83/16, Lex nr 2147282). Tym bardziej w sprawach o przestępstwa popełnione przez osoby powiązane ze środowiskami prawniczymi, które to sprawy zazwyczaj budzą szczególne zainteresowanie społeczne. Wszystkie te okoliczności, nawet gdyby nie kwestionować tego, że brak jest obiektywnych powodów do powątpiewania w bezstronność sędziów Sądu Rejonowego w R., prowadzą do uznania, że w interesie wymiaru sprawiedliwości leży rozpoznanie przedmiotowej sprawy przez sąd inny niż właściwy, tj. Sąd Rejonowy w K.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.

r.g.